

פרשת נשא

אין לנו הרבה כאלה

חייל טרי באחד מארגוני הטרור בעולם פתח את סליק הנשק במפקדה, מולו נצצו רימונים רבים מסודרים בשורות. הוא נטל רימון מבריק ושחרר לאיטו את הנצרה.

המפקד שהבחין במעשיו צרח בהיסטריה: "אתה נורמאלי? זה יתפוצץ!"

"לא נורא המפקד, השיב החייל בשלווה, "יש לנו הרבה כאלה..."

***

"ברכת כהנים" המופיעה בפרשתנו הינה מתנה נשגבה שקיבלו הכהנים, לא פחות מאשר הינה ברכה נעלית עבורנו, הישראלים. מדוע קיבלו הכהנים מתנה זו בנוסף לכ"ד מתנות כהונה בהן זכו?

ובכן, לא רבים מודעים לכך, שתפקידם העיקרי של הכהנים הינו הפצת ולימוד התורה לשאר חלקי העם. מקור הדבר הינו פסוק מפורש בפרשה האחרונה בספר דברים: "ויראו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל, רק לאחר מכן מופיע תפקידם המשני: "ישימו קטורה באפך וכליל על מזבחך."

המפרשים ראו בכך קשר ברור לעובדה שדווקא צאצאיו של אהרן הכהן הממונים על לימוד התורה בעם ישראל - הם הם המופקדים והממונים לברך את העם. התורה היא מקור השפע בעולמנו זה, ובעולמות העליונים הנסתרים מעינינו, העיסוק והלימוד בה - הם מקור הכח והיכולת לברך ולהשפיע טוב לזולתנו. זהו גם סוד כוח הברכות של גדולי ישראל המשנות את סדרי הטבע חדשות לבקרים.

בימים אלו שהשיח הציבורי גועש ורותח על לומדי התורה וחובשי ספסלי בית המדרש שכביכול אינם "נושאים בנטל", ברצוננו למקד מעט את העדשה לנשיאה האמיתית בנטל הביטחון הלאומי.

נשוב מעט אחורה בזמן, הימים היו ימי ראשית השלטון הישראלי בארץ הקודש, ראשי ומנהיגי הצינות שאפו בכל ליבם שנושאי דגל התורה יצטרפו לפעולותיהם החלוציות להגנת העם והמולדת, אך אלו האחרונים סירבו לשומעיהם לשרת במקום שבו התורה לא מקבלת ערך. ראש הממשלה דוד בן-גוריון, הפציר בעסקנים החרדים שיקבעו לו פגישה עם גדול הדור שישב בבני ברק רבי אברהם ישעיהו קרליץ - החזון איש.

החזון איש סירב בתחילה לפגישה אך לבסוף הסכים. הרבה נאמר באותה פגישה טעונה, אנו נדלג לחלק הנוגע לנו: "מדוע אינכם נושאים עמנו בנטל, כך תהיה רה"מ, "הרי אם נהיה כנים לרגע, בלי צבא יהודי בארץ ישראל - לא יהיה בידכם דבר לעשות בעת התקפה ערבית רצחנית. כלום תצאו לשדה הקרב וגמרות בידכם.?!"

החזון איש חייך וענה: "הרשה לי, רה"מ, לספר באוזניך סיפור שסיפרה לי אמי בילדותי. זעליג העגלון יצא בחורף הקר והמושלג עם סחורתו לכיוון היריד, הדרך התארכה וזעליג רעד על מושבו מצינת הלילה. לפנות בוקר הבין זעליג שאם לא יעשה מעשה במהירות אוזניו עלולות לקפוא מקור ובפעם הבאה שיגעו בהן - ינשרו ממקומן. קפץ ממושבו בחזית העגלה, חפץ מעט שלג קר בכפות ידיו וכפי שלימדתו סבתו המנוחה שפשף את אוזניו בשלג עד שחזרה זרימת הדם לוורידיו.

"כששב זעליג לביתו, סח לרעייתו את כל אותו מעשה ואמר לה: בר מזל שנסיעתי התקיימה בחורף, תארי

פרשת נשא

לך שהייתי נוסע ליריד בקיץ - מהיכן הייתי מוצא שלג לשפשף את אוזני הקפואות. ???

בן-גוריון לא יכל שלא ללעוג לתמימותו של העגלון, אך משהבין את המסר הדק והחד יצא בשתיקה רועמת מהחדר.

אנו נשים את הדברים על השולחן: מי ששואל היכן תרומתם של לומדי התורה לצה"ל - כמוהו כזעליג העגלון ששכח שבקיץ אין שלג וממילא האוזניים לא קופאות. לימוד התורה כיאות, מונע את הצורך בקיומו של צבא! וכמו שהובטחנו בתורה: "אם בחוקתי תלכו... וחרב לא תעבור בארצכם."

***

זוהי השקפתנו וזוהי אמונתנו. ההיסטוריה הוכיחה לא אחת ש"נצח ישראל לא ישקר" והבטחותיו של בורא העולם אינן זקוקות לראיות נוספות ממה שהוא שולח לנו ברצונו מעת לעת. גם הצבאות שהיו קיימים בעם ישראל אצל מלכי יהודה וישראל היוו רק ביטוי למאמר חז"ל: "אין סומכים על הנס", ואין צורך להרחיב שהם היו מיוסדים על קדושה וטהרה ולא עברו שם חלילה וחס על איסורים חמורים כשבת וצניעות.

ומכאן לטענתם של אותם חכמים- בעיני-עצמם שהחליטו להגביל את מכסת לומדי התורה בטהרה לכמות קטנה של עילויים בטענה ש"לא נורא, יש לנו הרבה כאלה." חוץ מהעובדה שמספרית הם לא צודקים ואנו עוד נמצאים במינוס מבחינת הלומדים שלהם אנו זקוקים על מנת שיהיה "שוויון בנטל" בין לימוד התורה לשירות בצבא, בל נשכח: כל בחור שיוצא מהשיבה ונצרתו תישלף, גורם נזק רוחני לא רק לעצמו אלא אף לכל הסובבים אותו.